

כולם היו בניו

כשאישה התקשורת הוותיק **משה שלונסקי** גילה שהוא חולה בסרטן, הוא החליט לא לשמור את זה בסוד. מאז בכל שישי בבוקר הוא משוחח על חוויותיו בפניה קבועה בגלי צה"ל. בראיון **לאבנר הופשטיין**, שותפו בפודקאסט "הפרעת קשב" של "רדיו הפתוחה" הוא מספר על החרדה מסוף העידן הציוני, ומסביר למה גל"צ נכשלת ולמה הוא אוהב להתנצל ("עיתונאים לא אוהבים להתנצל. אני חושב שזה כוח").

הוא גוער בי. "אי אפשר לשנות ליין-אפ ברגע האחרון. זה לא בסדר". לפני שאני מספיק לענות הוא עובר למפיק של התוכנית תומר שלזינגר: "יאללה, נו, יאללה. להיכנס לאולפן. אפשר להתחיל כבר. למה מחכים?"

זה לא המצב הבריאותי או מצב הרוח: שלונסקי תמיד היה חסר סבלנות באופן בוטה כמעט. חלק מחבילת הקסם הכללית שהוא מפזר סביבו כבר 74 שנים, ביחד עם זנב הסיגר העלוס שמשתרבב מפיו (שאינו מצית כבר שנים רבות), והצעף התורן שמעטר את צווארו. כן סרטן, לא סרטן - כיף לדבר, אבל יותר כיף לעמוד בלוחות זמנים. יקים כמו שלונסקי, המכונה האנושית כבר לא מייצרת יותר. כשאני אומר לו שאתקשר ב-12, ואני מתקשר ב-12, הוא מרוצה כמו קצין פרוסי. "סחתיין, עמדת בזמן", הוא מפטיר.

אומרים שהגיל מרכז אנשים, אבל אתה עוד פחות סבלני מאשר קודם.

"אין לי סבלנות. אף פעם לא הייתה לי. עם הגיל לא באה אליי יותר סבלנות. אני חסר סבלנות יותר אפילו עכשיו. גם בישיבות, אחרי שלושים דקות אני קם: 'הישיבה

ש בועיים לפני הריאיון הזה יצא משה שלונסקי מניתוח קשה ומורכב, שנמשך שבע שעות. הוא החלים בתוך יומיים, וביום השלישי כבר התחיל להסתובב במחלקה חסר מנוחה. שבוע אחרי כן חזר שלונסקי לבית החולים הדסה לסדרת טיפולים כימותרפיים נוספת, שנייה במספר (כל טיפול נמשך 30 שעות). אנחנו נפגשים כמתוכנן בכפר הירוק, בין הטיפולים, להקליט ביחד את ההסכת (פודקאסט) "הפרעת קשב".

צפיתי ששלונסקי יגיע מהורהר במידת מה, אולי עייף מעט, אולי פילוסופי קצת. בכל זאת, לא כל יום אדם אץ מטיפול אחד למשנהו. אבל שלונסקי נכנס לחדר צבעוני מתמיד, כאילו משיק קו אופנתי חדש: מכנסיים חומים, סוודר בצבע בורדו, כובע-מצנפת סגול שמשווה לו מראה נערי ושובב. רזה יותר, ורעב כתמיד. ומהשנייה הראשונה הוא מזרז אותי. מאז הייתי נער בבית הוריי לא זירזו אותי ככה.

בתוך הניירות שלו יש בלגן שלם, בתוך הראש - סדר מופתי. "ראיתי שהחלפת את הסדר של שני אייטמים",

להאזנה לפודקאסט סרקו את הברקוד

משה שלונסקי
ואבנר הופשטיין
ברדיו הפתוחה

אתה אוהב פוליטיקה?

"אני שונא פוליטיקה, אבל מת על אקטואליה. הייתי המון שנים כתב, אבל אף פעם, אף פעם לא היה לי אישור כניסה קבוע לכנסת. כי יש מקומות כמו רופא שיניים, מס הכנסה, בית משפט וכנסת ישראל שאתה יודע איך אתה נכנס אליהם, אבל אתה לא יודע איך אתה יוצא. לא אהבתי את החיים הפוליטיים אף פעם".

למה?

"איך אני אגיד לך את זה, יש לי בעיה עם אמת ושקר. שקר מפרק אותי, והחיים הפוליטיים מלאים בשקרים. מה לעשות, בין אם זה בימין או בשמאל. אני גם רואה אצל הילדים שלי שהם קיבלו את זה ממני - שקר ממש דוחה אותנו. הם יבואו ויגידו לי: 'אבא אתה לא מאמין מה היה, איך מישהו שיקר עכשיו'. זה חלק מהחינוך שקיבלתי מהבית".

אבל היית כתב צבאי הרבה שנים. גם במערכת

הביטחון יש לא מעט שקר.

"כן, אבל שם יש קבלת החלטות באי־ודאות ובלחץ גדול, וזה מרתק אותי. זה מתאים לי לאופי. אני קורא עכשיו שוב את הספר של חזי שלח על מלחמת קרים, ורואה כמה מטמטם וחוסר אחריות יש מאחורי מפקדים גדולים שמובילים לכמעט מיליון הרוגים. אלה דברים שמעניינים אותי מאוד, מאחר שהבנתי שגם בחיים בעצמם אין ודאות. בעסקים יש ודאות? במהפכה המשפטית יש ודאות? אתה לומד שגם בתחום הצבאי, שקובע גורלות של בני אדם וההחלטות שלך הכי קשות, הן מתקבלות באי־ודאות גדולה. לעומת זאת בפוליטיקה הכל חסר משמעות. הכול טקטיקה, שום דבר לא אמיתי. לא טוב לי במקומות האלה.

"ביסמרק אמר שיש שני דברים שאזרח לא צריך לדעת: איך מחליטים על מלחמה, ואיך עושים נקניקיה. אני מבין בדיוק על מה הוא מדבר. אני ראיתי איך מכריזים על מלחמה, וראיתי איך עושים נקניקיה - שניהם תהליכים לא נעימים. אני יכול להעיד שאת רוב המלחמות אפשר היה למנוע ואת רוב נקניקיות אפשר היה לעשות טעימות יותר. יש אנשים שנוח להם במטבח הפוליטי, כמו עמית סגל ואמנון אברמוביץ למשל, כי מקבלים שם כל כך הרבה סיפורים. לי זה לא נותן תחושה נוחה".

הסתיימה'. אני תמיד מתכנן מתי ללכת מאירוע. גם כשאני יושב עם חברים, אחרי שעתיים אני קם: 'גמרנו, כמה אפשר?' לכן אני כמעט לא מראיין אנשים, ולא אוהב ריאיונות. רוב הריאיונות הם חרטוטים. כולם יודעים שהם משקרים אחד לשני. אין לי בעיה לעשות ריאיונות מהירים, אבל ברגע שמתחילים להאריך, אני מאבד את זה. גם לריאיון הזה, אם יימשך יותר מדי, לא יהיה לי כוח".

מה קורה אם באים אליך אורחים ונשארים יותר זמן?

"שום בעיה, אני קם, גם אצלי בבית. 'גמרנו, לכו!' לפעמים אני יורד עם מברשת שיניים מלמעלה לאותת לאורחים שנגמ, או שאני אומר: 'מאוחך, אנחנו עייפים, מספיק', ואנשים בסדר עם זה. אני הראשון שמזמין חשבון במסעדה. ברגע שאני רואה שדליה אשתי מזמינה תה אני תופס את הראש, כי אני מבין שהלכה לי חצי שעה. אני ככה תמיד, וכולם כבר מזמן צוחקים על זה. גם הילדים שלי. הם סבלניים יותר ממני".

בשנה האחרונה, אחרי שסיים את תפקידו כאחראי על סדנאות העיתונות במכללת עמק יזרעאל, שלונסקי משדר ברדיו יותר מתמיד. נוסף על התוכנית הקבועה בימי שישי בבוקר, לצד מגיש תורן מהימין (לימור לבנת, נדב העצני או אחרים) הוא מחליף קבוע ב"המילה האחרונה" לצד עיריית לינור או קובי אריאלי. "אקטואליה זה החיים. זה החיים".

"אני שונא פוליטיקה, אבל מת על אקטואליה. יש מקומות כמו רופא שיניים, מס הכנסה, בית משפט וכנסת ישראל שאתה יודע איך אתה נכנס אליהם, אבל אתה לא יודע איך אתה יוצא. לא אהבתי את החיים הפוליטיים אף פעם"

שידור. לא קראתי מילה אחת לא טובה עליהם. זה די נדיר להיות קונצנזוס, אתה קצת שם.

"תשאל את עצמך למה טל ואביעד מקבלים רק פרגון. זה בגלל שאתה מאמין להם. אין בהם שנאה. גם כשהם מבקרים מישהו, זה בלי שנאה. גם כשהם יורדים על מישהו".

אני לא הגעתי למקום הזה. כשאני נכנס במישהו אני נכנס, ומשאיר צלקות לפעמים.

"אז אני אחמיא לך - זה בגלל שאתה תחקירן. אתם התחקירנים לא יכולים להיות באמת נחמדים לצד השני. אני לא מדבר בחיים הפרטיים, בעבודה. אתה צריך לפגוע באנשים, והם שונאים אותך, כי אין דרך אחרת. לאורך כל השנים כשאני מתבונן בתחקירנים כמו גידי וייץ או מוטי גילת - הם 'קרוסייירים', במסע צלב מתמיד. הם לא יכולים להיות עדינים. הם חייבים ללחוץ עוד ועוד ועוד".

ירון דקל פעם אמר לי: "אם אתה נכנס במישהו בבוקר, תלטף אותו אחרי צהריים, כדי שלא ינטור לך טינה". אמרתי לו: "זה לא עובד אצלי ככה. אני עיתונאי חוקר, אני לא עושה עסקאות."

"כי הוא בא מפוליטיקה. כך זה עובד בשדה הפוליטי. הוא רצה עיתונאי בתחנה, עיתונאי חוקר, אבל לא הסכים לשלם את כל המחיר על זה. אתה מביא עיתונאי חוקר - יש מחיר לזה, וחייבים להיות מסוגלים לשלם על זה. אתה לא מפיל את דרעי בנחמדות. נחמדים הולכים באמצע השולחן, עיתונאים חוקרים הולכים על הקצה שלו".

געגועים לצ'ולנט ולשווארמה

לאורך כל המחלה לא התלוננת על כלום אף פעם. לא על כאבים, ולא על היעדר שינה, ולא על התרופות ולא על הפחד. רק דבר אחד מפריע לך - שאתה לא יכול לאכול הכול כמו תמיד. בכל שיחה אתה מספר לי מה מותר לך לאכול ומה אסור לך לאכול. זאת אובססיה?

"אני אוהב לאכול. ממש. וזה חסר לי עכשיו שיש דברים שאני לא יכול לאכול. בגלל זה אני גם אף פעם לא הולך לארוחות עסקיות. אני אומר לאנשים: 'אתה רוצה לשבת איתי לדבר על עבודה? נשתה קפה ונדבר; אתה רוצה

כשמתעסקים כל כך הרבה שנים באקטואליה נהיים ציניים, אבל אתה לא נהיית ציני. להיפך, עוד יש בך משהו נאיבי מאוד.

"אני לא ציני, זה נכון. אני מאמין באדם. אני יכול לגלות אמפתיה ואהדה גם למי שאני מתנגד לו. למשל, בשבועות האחרונים הממשלה החליטה לפנות את חאן אל-אחמה, וכולם יורדים עליהם כי 'הבטחת' וכאלה. אני חושב שזו החלטה נבונה מאוד, זאת לקיחת אחריות. עצרו את ההריסה של איזה בניין רב-קומות, כי מבינים את המשמעות. אני ממש לא משתגע על נתניהו בלשון המעטה, אבל אין לי בעיה להחמיא לו כשמגיע לו או להגיד שקיבל החלטה נכונה ולהוריד בפניו את הכובע כשצריך".

"בכלל, אני אוהב להתנצל. גם בשידור. עיתונאים לא אוהבים להתנצל, אני חושב שהתנצלות זה כוח. אני מתנצל גם כשלא מבקשים ממני. גם כשבן אדם לא יודע שאמרת משהו לא מדויק, אני טורח להתנצל בפניו. היה לי למשל סיפור מצחיק נורא עם הפובליציסט ישראל הראל (מייסד מועצת יש"ע וממנהיגי העבר של המתנחלים, א"ה). באחד מימי שישי עברתי על הכותרות של עיתון הארץ וראיתי שהוא כתב: 'ממשלה סבירה'. הנחתי שהוא מתכוון לממשלה הנוכחית, אז אמרתי בשידור שהוא מחמיא לממשלה. בצהריים, אחרי השידור, הסתכלתי שוב וגיליתי שהוא בכלל התכוון לממשלת בנט, מה שאומר שבעצם הלך נגד המחנה שלו. לא קיבלתי מכתבים, ישראל לא התלונן - אבל שבוע אחרי זה התנצלתי, ויצאתי מלך".

"אני גם חושב שזה מכתוב יחס טוב חזרה אליי. כשהייתי מפקד בגלי צה"ל והיו עושים עסקאות כלכליות, סגרתי דברים בטלפון. אמרו לי: 'שלונסקי, אתה צריך נייר חתום. בלי נייר חתום אין עסקה'. אמרתי: 'אותי לא מרמים', ובאמת לא עבדו עליי. גם לא הציעו לי שוחד אף פעם. אמרתי פעם למישהו שמבין איך הדברים עובדים, שאף פעם לי הציעו לי כסף או אפילו ארוחה כדי לקדם מישהו או לרדת ממישהו. הוא אמר: 'חביבי, אנחנו יודעים את מי לא לשחד'".

היום כשהקלטנו את ההסכת דיברנו על הפרגון שקיבלו טל ואביעד כשפרסמו שהחליטו לפרוש מהתוכנית "בוקר טוב" ברדיו אחרי עשרים שנות

במוסד), איך קופצים עליו חברים שמתעקשים להמטיר "עצות סבתא" (כמו דיקור סיני ומאכל פטריות), איך קיבלתו נכה (וגילה שלחצי מדינה יש תו כזה, ולנכים לא נשארת חניה), והערגה לצ'ולנט ולאוכל חריף (שנשארת בינתיים בלתי ממומשת).

יומני סרטן אמנם נהיו טרנד בשנים האחרונות, אבל בשביל ספינקס כמו שלונסקי, השייך לדור הלא משתפך, שבו הפרטי נשאר פרטי תמיד, מדובר במיני-מהפכה. ההחלטה שלו להישפך לציבור הלכה והתגבשה במשך כמה שבועות. בתחילה שקל לפרסם יומן שבועי בפייסבוק, אחר כך חבריו שכנעו אותו שמול המיקרופון הוא הכי יעיל. מהרגע שהתחיל, נראה שהתאהב בפוזיציה החדשה של 'בלוגר רדיופוני'.

"באמת לא מאפיין אותי לדבר על דברים כאלה, אבל התחלתי מהלך והרגשתי שאני חזק עם המחלה ושלצאת החוצה איתה דווקא יעשה לי טוב. גם כי אני יודע לצחוק עליה, וגם כי יש לי פרופורציה. אחרי שהשלמתי עם הרעיון הבנתי שזה יכול גם לעזור לאנשים אחרים, ושבעל המלחמה הזאת יש רגעים מצחיקים ומרגשים. אתה יודע, מאיפה שאני בא הפולנים לא היו אומרים 'סרטן', אלא 'המחלה'".

סבתא שלי היתה אומרת: "יש לה המחלה", עם שווא נח מתחת ל'ח'.

"כן. אז אני עשיתי לזה הפוך על הפוך. ישבתי עם חברים ואמרתי להם: 'אני לא חולה, יש לי רק סרטן'. ראייתי שהתהליך הזה מכניס את הסרטן לפרופורציות, ושנאשים מאמינים לי. הבן שלי אומר לי: 'אתה יודע, סרטן זה לא כל כך מצחיק. אל תהיה כל כך מצחיק כל הזמן'. ובאמת יש ימים יותר קשים. אבל גם במהלך הטיפול אני מתבונן על ההתנהלות האנושית של אנשים מסביבי. אני זוכה למפגשים לא טיפוסיים במחלקה, לרגעים של חסד".

את מי, למשל, פגשת שאולי לא היית פוגש בתנאים רגילים?

"ביום ראשון תמיד מגיעים למחלקה החבר'ה מחסידות תולדות אהרון. כל אחד מהם סיירת מטכ"ל - ענקיים עם הפיג'מות. הם כל כך בריאים, שאמא שלי היתה אומרת: 'הוא יכול לשים את התחת שלו בטנק יופי'. הם גם

לאכול? אז נסיים את העבודה, ונשב לאכול. אל תערבב לי'. האוכל לא מתעכל לי טוב תוך כדי עבודה. אני לא רוצה לחשוב מה להגיד תוך כדי אכילה. אוכל זה אוכל, בין אם זה עם חברים או משפחה או אפילו לבד. זה לא ביזנס. לפעמים אני גומר פגישת עבודה, חוצה את הכביש ואוכל לבד בג'ירף. רק לא לעבוד בזמן האוכל".

יְקִי מְאוֹד מְצִידֶךָ. לְכָל דָּבָר מְגִיעַ אֶת הַמְּקוֹם שְׁלוֹ.

"אני רוצה ליהנות מאוכל. אני אוהב לאכול טוב. אני ממש חושב על זה השבוע דווקא. בגלל שאני מוגבל במה שאני אוכל, אז אני חולם על אוכל. חלמתי השבוע על פלאפל ועל פיתה עם שווארמה שהשמן נוטף. אני לא יכול לאכול את זה עכשיו - ייקח לי קצת זמן, אבל אני אגיע לשם. החזרה לשגרה עם אוכל משמחת אותי. עם אנשים, בלי אנשים - אוכל זה החיים. אם הריאיון הזה לא ייקח כל כך הרבה זמן, אני אלך לאכול אחרי זה פירה".

פירה? איזה מין חלום מוזר

"אני מת על פירה. מת על זה. עם חמאה או עם עוף. וגם מת על האוכל של גלי צה"ל. פעם, לפני שנים, בא לבקר אותי בגל"צ מישהו מאם.טיו. וביקש שאקח אותו ל'ארוחה אותנטית ביפו'. אמרתי לו: 'אתה רוצה אוכל אותנטי? בוא נאכל במזנון של התחנה שניצל ופתיתים'. הוא יצא מבסוט שחבל על הזמן ואמר שזה האוכל הכי טוב שאכל בישראל עד היום".

עם הטיפולים הכימותרפיים, התגבשה אצל שלונסקי גם ההחלטה להיפתח בפני הציבור בפן האישי. את השמועות על כך ש'הוא חולה' ואת התהיות הלחששניות מאוזן לאוזן לגבי הירידה שלו במשקל הוא החליף בפניה מחויכת בתוכנית הבוקר של שישי שנקראת "כימו זה לא מים". את השם טבעה האונקולוגית שלו כשראתה אותו נשען בין טיפולים בשוויון נפש על הקיר והרגישה צורך להזכיר לו: "אתה יודע, מה שמכניסים לך לגוף זה לא מים".

גם בפניה הזאת שלונסקי מסרב להתרפק: שתי דקות בכל שבוע שבהן הוא פורט את חוויות הסרטן למעות קטנות של חסד והומור באוזני המאזינים. למשל, הוא סיפר איך הלך פעם לאיבוד בבניין של הדסה בדרך אל הכימו (ומצא את הדרך רק בזכות הערבים שעובדים

"אני לא ציני, זה נכון. אני מאמין באדם. אני יכול לגלות אמפתיה ואהדה גם למי שאני מתנגד לו"

"אני מפיק מהסרטן
מפגשים נדירים".
משה שלונסקי

נבהלת מהדם? אמרתי לו: 'לא מהדם, אלא מאשתי שתהרוג אותי שאני חוזר עם דם על החולצה. שהכתם הזה לא ירד'."

היא באמת מתעצבנת?

"כן. היא אמרה מה זה כתם הדם הזה? בכלל, אני תמיד אשם. הולכים לחתונה, נופלת צלחת מאה מטר משם - אני אשם."

קיבלת תגובות שריגשו אותך ל"כימו זה לא מים"?

"מאוד. לא קיבלתי אף תגובה שלילית. מתברר שכשאתה יהודי וחולה מניחים לך. מה שכן, קיבלתי המון עצות לתרופות. כל אחד מטריד אותך עם הפטנט שלו. מצלצלים אלי - רק פטריות! רק תה צמחים! רק ביולוגי! כל אחד נהיה רופא אלטרנטיבי. יש לי שכן

נורא נחמדים. הזמנתי אוכל לצהריים בחדר ההמתנה, והם התחילו לנגן ולשיר, ולשיר ולשיר. אמרתי להם: 'תעצרו קצת את השירה, מרוב שירים האוכל מתקרר', והתפתחה שיחה מעניינת מאוד. פעם אחרת הגיעו חבר'ה משיבת חברון, ישיבת עילית, אז משכתי אחד מהם לחדר לשיחה. ככה אני מפיק מהסרטן מפגשים נדירים."

המשפחה איתך? גייסת סבלנות אליהם?

"לא, אני שולח אותם הביתה. בשביל מה צריך שישרצו? יום אחד באתי לעשות סי.טי. הגעתי לבד, ואני רואה סביבי משפחות שלמות באות - כנופיות ממש, עם אוכל ושתייה ומה לא. אחרי שגמרתי את הבדיקה באו להוציא לי את המחט ויצא שפריץ של דם, גם על הרצפה וגם על החולצה. אמרתי: 'וי, וי, וי'. הרופא שאל אותי: 'מה קרה,

אחרי שגמרתי את הבדיקה באו להוציא לי את המחט ויצא שפריץ של דם, הרופא שאל אותי: 'מה קרה, נבהלת מהדם?' אמרתי לו: 'לא מהדם, אלא מאשתי שתהרוג אותי שאני חוזר עם דם על החולצה. לא ירד'"

כורדי, חכם אש. הוא כל הזמן אומר לי: 'שלונסקי, מיץ לימון'. אמרתי לו: 'בחייאת שלמה. יש לי רופאה, מה שהיא מחליטה אני עושה'. אבל הוא מתעקש: 'רק מיץ לימון'. גילה את אמריקה. אחר כך מישוהו התקשר לייעץ לי שכשאת אחזור מניתוח, אקנה מיטה חשמלית שאפשר להרים עם כפתור ולעבור לשיבה. אמרתי לו: 'וואלה? מה דעתך שאוסיף עוד שתי כריות במקום לקנות מיטה בעשרים אלף שקל?'"

נחשפת בפינה, אבל לא הלכת עד הסוף. לא ראיתי עדיין צוות טלוויזיה של אולפן שישי שמלווה אותך לטיפולים עם המצלמה.

"גם לא תראה. אני יודע בדיוק מה הטלוויזיה רוצה. הרי אני המצאתי את זה, אבנר, אני המצאתי את זה (שלונסקי היה מנכ"ל של הזכיינית רשת לפני עשרים שנה, א"ה). כמובן שמייד כשהתפרסם שאני חולה, ערוץ 12 התקשר. אמרתי לרון ירון (עורך אולפן שישי, א"ה) שהדבר היחיד שאני מוכן לעשות אצלם זה לפרשן משחקים של הפועל תל אביב או של הפועל חיפה. הבנתי מייד מה החלום הטלוויזיוני שלהם: שעת ערב, אני יושב בכימו, מדליק נרות, אוכל סופגנייה בבית חולים, ואז לוקחים אותי לניתוח. כשאני חוזר - במקום לראות את הפרצוף של הילדים שלי, אני רואה את המיקרופון של ערוץ 12 מול העיניים. נראה לך שאני פראיר? אני השתגעתי?"

אי אפשר להוציא את הפוליטיקה מגלי צה"ל; כשהיית מפקד גלי צה"ל לפני שלוש שנה התחנה הייתה עמוד האש של התקשורת.

"מאוד אהבו אז את גלי צה"ל, והיה קל להגן עליה. נהגתי לומר: 'אנחנו עץ בלי שורשים עמוקים, אז נשים סבכת ברזל סביבו כדי להגן עליו'. כי הרציו לקיום התחנה לא עומד. היום עוד פחות. אבל אני רוצה לשמר כלי תקשורת כזה בתנאי שהוא מקצועי, לא זדוני, לא יקר, מטפל בשכבות חלשות. פעם באמת אהבו את גלי צה"ל, אבל יש היום שנהא כזאת לכלי התקשורת ממילא, וגלי צה"ל הרבה פחות חזקה מפעם, הרבה יותר קשה למפקדים היום להגן עליה מאשר היה לי."

מה הסתבר?

"מצד אחד, יש אלטרנטיבות לגלי צה"ל. רדיו אזורי למשל. פעם גל"צ הייתה בית ספר לעיתונות, אבל אני

תמיד הייתי אומר שלא בשביל זה הקימו את גלי צה"ל. מצד שני, כשאני מסתכל היום על התקשורת - אשכרה כולם ילדים שלי, את כולם וגידלתי וטיפחתי: טל ברמן, גולן יוכפז, חיליק שריר מנכ"ל קשת, גיא סודרי, יונית לוי."

התחנה עדיין מגדלת עיתונאים חשובים?

"יכול להיות שהיא לא צריכה. אם הייתי צריך להקים את גלי צה"ל היום לא הייתי עושה זאת. אם יסגרו היום את גלי צה"ל - האם זאת אבידה לעיתונות ישראלית? שאלה טובה. זאת אבידה במובן זה שסוגרים כלי תקשורת. אבל היום יש תחליפים: מלא טלוויזיה, מלא רדיו, מלא עיתונים. אני לא חושב שצריך לסגור את התחנה, כל עוד היא עושה את העבודה שלה. אני חושב שהיא צריכה לעשות יותר דברים צבאיים, יותר דברים שפונים לחיילים. אני תמיד אומר שחייל מגדוד 51 - אם הוא קם בבוקר ושומע רזי ברקאי, שלח אותו לקב"ן. איזה חייל מקשיב לשידורי אקטואליה? ברור שזה מיועד לציבור הרחב, ומשם הכוח שלנו. אבל אם החייל לא ישמע גלגלצ או יאזין ל'קולה של אמא', איבדנו את זה."

הימין יגיד: "תעשו תחנה שמשדרת כיף לחיילים, ותעזבו את האקטואליה". גם לא מעט בשמאל.

אומרים זאת היום.

"אנחנו לא יכולים להיות תחנה שמשדרת רק לחיילים. אני זוכר שבני גנץ אמר: 'אנחנו נוציא את הפוליטיקה מגל"צ'. הוא חשב בתום לב שהוא יכול, אבל אני אמרתי לו שאין דבר כזה, שזה לא עובד. גם אם תוציא את הכתבים החיילים מהפוליטיקה - עדיין העורך יהיה חייל. חיילים לא יכולים לעסוק בפוליטיקה? עובדה שכן. זאת הכלה, וצריך להחליט אם מובילים אותה לחופה. בעצם היא כבר התחנה, אבל צריך להחליט אם נשארים איתה או מתגרשים ממנה."

בתקופתך עיקר הביקורת הייתה שהתחנה פרווילגית, שאתם נותנים ג'ובים לילדים של.

"נלחמנו גם בתקופה שלי להביא מהפריפריה. הבאנו מישהו מכרמיאל ומישהו מדימונה, והם היו הכי אליטיסטיים בתחנה. זה היה משגע אותי. נלחמתי להביא תלמידי ישיבות, ואז אחד מהם אמר לי: 'אני חוזר לרב'. אמרתי: 'אתה יודע עד כמה נלחמנו כדי להביא אותך ועכשיו אתה חוזר לרב? או ערן סבג מרמת אפעל.

אמרו לי: 'הוא מתנדב, יש לו בעיות בריאותיות'. אמרתי: 'עליי. אני רוצה אותו'. נלחמנו עליו, וזה השתלם. אני מכיר את הביקורת על 'ילדים של', אבל היו גם ילדים של' מפורסמים מאוד מאוד שלא התקבלו".

מי למשל?

"אני לא רוצה להזכיר שמות. עזוב".

היום התחנה באמת מגוונת יותר, אבל היא בצרות צרורות.

"היא לא משפיעה. נעלם ה'קילר אינסטינקט' של החיילים. אני זוכר שכשהייתי מפקד הייתי שולח חיילים וחיילות חולים הביתה - הם היו מסרבים ללכת. היתה חיילת שעשתה תאונה, אמרתי לה: 'משוגעת, לכי תנוחי'. היא ענתה: 'אבל אז משהי אחרת תעשה כתבות במקומי'. הייתה אנרגיה מטורפת בתחנה, מלחמה אמיתית על המיקרופון. והיו כוכבים אמיתיים: רפי רשף, אלכס אנסקי, מיכה פרידמן. היום יש פחות, והתחנה לא מייצרת תחליף. נדמה לי שהאנרגיה והתיאבון ירדו".

שירת הרבה זמן לצד יעקב ברדוגו. איך הצלחת? זה כושר ספיגה?

"אני לא אדם סבלני, ודברים מעצבנים אותי בשידור. אבל לרגע לא חשבתי לנטוש את המיקרופון. אני אעזוב את האולפן? עם המעט שיש לאנשי השמאל? אין לי שום כוונה. אבל ברדוגו ואני - תדע לך שהיינו חברים טובים, למרות שהשידורים לצידו היו קשים. בחלק מהדברים הוא עבר את הגבול, ואפילו התנצל, אבל גם אני. צריך שניים לטנגו. אחרי השידור היינו מדברים: איך התגלגלנו למקום הזה? אני לא בטוח שזה היה רדיו טוב. אנשים האזינו לזה, אולי כי היה קרב גלדיאטורים, אבל טוב זה לא היה. עם עיריית לינור למשל נוח יותר, כי יש משהו הומוריסטי בגישה שלה".

אתה ואני נחשבים פריווילגים. 'ההגמוניה' בפיו של אבישי בן-חיים. וזה לא משנה מה עשינו, אם קל לנו או קשה לנו, אם ניצחנו או הפסדנו.

"אני חושב שזה שיח מנוול שנועד לפלג. נכון שהיתה אפליה בשנים המוקדמות של המדינה, ואולי חלקה נמשך עד היום. אבל דברים קורים, דברים משתנים - ואם אתה כל הזמן מושך אחורה אתה לא משיג דבר. השאלה מה אתה רוצה - לפלג או לחבר? השיח הזה הוא

מפלג, מסית, ולא גורם לשום תועלת לעם ישראל. אולי הוא נותן תועלת לאבישי בן-חיים".

אתה שותף לתחושה שהמפעל הציוני עומד בפני אסון? שאנחנו הולכים למלחמת אזרחים?

"ההיסטוריה של העם היהודי מלמדת אותנו שכן. ההיסטוריה מלמדת שכן. היא לא מבשרת טובות. אני מקווה מאוד שלא. שהדבר הזה יעצור. יש פה שנאה. השנאה בין המחנות היא כזאת שאתה מייד מתויג ומייד שונאים אותך. חבר טוב של דליה אשתי אמר לה: 'את והטייסים שלך'. כלומר הבוגדים, המנוולים. בלי

הבן שלי אמר: "טרטן זה לא מצחיק". שלונסקי עם בנו אסף בילדותו.

הטייסים, בלי ההייטקיסטים, בלי המילואימניקים, בלי הכלכלנים - עם מה נישאר פה? הלו, אל תתבלבלו.

"ההיסטוריה מראה שיש גלים של קריסה. הכיוון שאליו נתינה הולך כל כך גס. זה מתחיל להזכיר את האירועים בתקופת בית שני, שהיהודים שרפו את האסמים של האוכל כדי לגרום להם להילחם ברומאים ופרצו את החומות ומתו ברעב. אז אנחנו לא שם, אבל אנחנו לא רחוקים משם. קראתי סקר שהראה שהשנאה הגדולה ביותר היום, בניגוד לעבר, היא אפילו לא בין אשכנזים לספרדים אלא בין ימנים לשמאלנים. שמאלן זה התיג הכי נורא היום. אני מקווה שבאיזשהו מקום התהליך הזה ייעצר. אני חושב שגם ביבי מבין את זה. אני מקווה לפחות".